

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: E. N., nar. X,
státní příslušnost: X
bytem v ČR: X
právně zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. OAM-6729-23/PP-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Napadeným rozhodnutím byla rovněž žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce předně uvedl, že považuje celé řízení ve věci jeho žádosti za vedené s cílem jeho žádosti nevyhovět a vystavit jej situaci, kdy nemá účinné obrany proti zamítnutí jeho žádosti. V žalobě dále poukázal na to, že dne 5.3.2024 byl žalovaným vyzván, aby se seznámil se spisovým materiálem, jehož součástí byl záznam do spisu, který odkazoval na utajovanou informaci v režimu stupně utajení vyhrazené. Dále žalobce poukázal na své vyjádření ze dne 14.4.2023, které v žalobě obsáhle citoval. Žalobce dále namítal, že se nemůže vyjádřit k utajované informaci i přesto, že by měl mít možnost se v rámci zásad spravedlivého procesu bránit. Dále poukázal na to, že existence této informace má pro něj fatální důsledek a že žalovaný nezohlednil skutečnost, že se podle Rejstříku trestů již osvědčil, i přesto, že předložil aktuální výpis z Rejstříku trestů. Dále žalobce namítal, že se ke skutečnostem týkajícím se utajované informace nemůže jakkoliv vyjádřit, neboť mu byly podána pouze tak, že existují. Žalobce má tedy za to, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2021 č.j. 10 Azs 270/2021-54, neboť žalovaný vychází pouze z popisu Rejstříku trestů a utajované informace, ke kterým se žalobce nemůže adresně vyjádřit. Žalobce dále poukázal na to, že do oddělené části spisu obsahující utajovanou informaci účastník řízení a jeho zástupce nahlížet nemohou, ale ostatní nejsou dotčeni. Žalobce dále namítl nesprávnost závěru žalovaného, že jednání žalobce směřuje proti základním hodnotám společnosti, poukázal na příliš široce uvedenou škálu těchto základních hodnot společnosti a nesouhlasí s takovým odůvodněním rozhodnutí žalovaného. Dále se domnívá, že obsah utajovaných informací je založen na pouhé skutečnosti, že jsou utajované a dále že tyto informace mohou být ze strany policie zatíženy předsudky, které plynou z trestní minulosti žalobce. Dále má žalobce za to, že pouhý kontakt s prostředím, které žalovaný popisuje jako kriminální prostředí, nelze bez dalšího považovat za dostatečné ve smyslu práva žalobce na spravedlivý proces. Žalobce dále uvedl, že se poučil ze své trestní minulosti a nyní vede řádný život a stará se o svého druhého syna. Žalobce měl za stěžejní posouzení soudu, zda utajovaná informace obsahuje indicie o jeho jednání a napojení na jiné závadové osoby. Dále žalobce argumentoval nejvlastnějším zájmem nezletilého dítěte být v péči obou rodičů. Z tohoto důvodu měl postup správního orgánu za čistě formalistický a nepřiměřený s ohledem na Úmluvu o právech dítěte, konkrétně pak článek 10 bod 1. Dále žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, když neprovedl jeho výslech a svědecké výpovědi jeho manželky či případně dalších osob.
3. Žalobce dále namítal, že předložil aktuální výpis z Rejstříku trestů České republiky, který neobsahuje žádný záznam o jeho odsouzení, neboť veškerá odsouzení již byla zahlazena. Žalovaný si i přes tuto skutečnost opatřil opis z Rejstříku trestů obsahující závadová jednání

žalobce v minulosti, za kterému mu byly uloženy tresty nepodmíněného odnětí svobody a tresty podmíněné. V této souvislosti pak poukázal na to, že žalovaný své rozhodnutí opírá o opis z Rejstříku trestů, aniž by zohlednil, že se žalobce osvědčil. Dále uvedl, že žalovaný v současném řízení sice odkazuje na utajované informace, ale své posouzení staví předně na opisu rejstříku trestů a podstatu osvědčení se žalobce, na základě kterého bylo provedeno zahlazení odsouzení, odsouvá do pozadí a považuje za nepodstatné.

4. **Konečně** žalobce považoval za zcela nepřiměřené posouzení své žádosti žalovaným z hlediska dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce bez hlubší úvahy o dopadu rozhodnutí na výchovu jeho nezletilého syna. V této souvislosti považoval za nespravedlivé, aby byli nuceni vycestovat, a případně se usídlit v jiném státě, i jeho rodinní příslušníci, kteří jsou občané České republiky. Připomněl také, že na území České republiky je od svých 13 let, kdy přicestoval se svými rodiči a na území svého domovského státu nemá žádné vazby ani jakékoli zázemí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvedl, že vycházel ze všech skutečností, které byly ve správní řízení zjištěny a podstatným podkladem pro vydání rozhodnutí se stala utajovaná informace, na kterou žalovaný odkázal takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejího utajení. Vyhodnocením utajované informace vedené pod č.j. V13/2024-OAM měl žalovaný za to, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a je tedy dán důvod pro nevydání povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný podotkl, že z utajované informace je patrné, že tato vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce a zároveň se vztahuje k delšímu časovému období, tudíž lze mít za to, že je naplněn požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Nesouhlasil tak s tvrzením žalobce ohledně podoby utajované informace uvedené v žalobě.
6. K námitce žalobce, že pouhý kontakt s kriminálním prostředím bez dalšího je omezením práva žalobce na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že utajovaná informace se vztahuje jmenovitě k osobě žalobce a je založena zejména na jeho kriminálním jednání, na jeho dosavadním aktivním zapojení v ruskojazyčném organizovaném zločinu a četných vazbách na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu. Tato informace se vztahuje konkrétně k žalobci, týká se jednání, kterého se dopouští delší dobu, tedy netýká se jednorázového a nahodilého jednání. Žalovaný považuje poskytnuté informace za pravdivé, přesvědčivé, protože představují dostatečný podklad pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu.
7. K námitce žalobce, že se tento nemohl vyjádřit k obsahu utajované informace, žalovaný uvedl, že vychází-li rozhodnutí z utajovaných informací, rozsah jeho odůvodnění musí tuto skutečnost nutně reflektovat, tedy reflektovat to, že nemůže být sdělen celý obsah utajované informace, jinak by byl účel jejího utajení zmařen. Jinými slovy, pokud by žalovaný žalobci nebo jeho zmocněnému zástupci jako osobám neoprávněným, obsah utajovaných informací sdělil, postrádala by jejich ochrana utajením smysl. V tomto směru příkladmo odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. listopadu 2021, č.j. 10 Azs 270/2021 – 54,

resp. ze dne 10. března 2022, č.j. 10 Azs 521/2021 - 43, jakož i na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. června 2013 ZZ v. Secretary of State for the Home Department, č. 300/11, kde soudní dvůr shodou okolností posuzoval použití utajovaných informací v rámci směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, tedy směrnicí týkající se volného pohybu občanů EU a jejich rodinných příslušníků. Podle žalovaného nelze ani opomenout, že z žádného rozsudku tuzemského soudu a ani z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nevyplývá požadavek, že by měla být cizinci sdělována konkrétní jména osob nebo i dokonce jejich vztah k určitým osobám a skutečností, které lze považovat za nežádoucí z hlediska zajištění bezpečnosti státu. Správní orgány a ani soudy totiž dost dobře nemohou předvídat, na základě, jakých konkrétních skutkových informací by si cizinec dokázal konkrétní osoby či vazby identifikovat, pokud by mu mělo být naznačováno, jaké vazby či kontakty s cizí mocí jsou nežádoucí. Ostatně to je také důvod, proč odůvodnění rozhodnutí žalovaného neobsahuje podrobný popis skutečností nasvědčujících tomu, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky. Žalobce byl tedy omezen na svých procesních právech důvodně. Žalovaný pak dostal povinnosti seznámit žalobce s podstatou důvodů (*essence of the grounds*), v nichž shledává, že žalobce představuje nebezpečí veřejnému pořádku.

8. Co se týče záznamů v Rejstříku trestů žalobce, uvedl žalovaný, že opis i výpis z Rejstříku trestů jako zjištění učiněná v průběhu správního řízení byly pořízeny a v rozhodnutí uvedeny, aby podtrhly věrohodnost údajů uvedených v utajovaných informacích, což přímo žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že minulé záznamy v Rejstříku trestů a rozsudky sice vypovídají o jistých vzorcích jeho chování a také o jeho vztahu k právnímu řádu ČR, avšak důvodem pro zamítnutí jeho žádosti nejsou jeho zahlazená odsouzení ale nebezpečí, které s ohledem na obsah utajované informace, žalobce představuje veřejný pořádek. Žalovaný rovněž dále doplnil, že i přesto, že došlo k zahlazení těchto odsouzení, může na tato odsouzení poukázat, a proto součástí spisu učinil jak výpis, tak i opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob. Odkázal přitom na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012-34, z něhož citoval, že *„ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu“*.
9. Dále žalovaný uvedl, že z judikatury správních soudů, Ústavního soudu a ESLP vyplývá, že není bezpodmínečnou povinností žalovaného jako správního orgánu žalobci jako účastníkovi správního řízení zpřístupnit utajované informace či sdělit jejich obsah. Podle judikatury jde však o míru záruk, které právní řád žalobci při rozhodování na podkladě utajovaných informací poskytuje (obdobně též nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20). Vychází-li rozhodnutí z utajovaných informací, rozsah jeho odůvodnění musí tuto skutečnost nutně reflektovat, tedy reflektovat to, že nemůže být sdělen celý obsah

utajované informace, jinak by byl účel jejího utajení zmařen. V tomto případě žalovaný „podstatu důvodů“ panu žalobci sdělil, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

10. K přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný podrobně zrekapituloval pobytovou historii žalobce a uvedl, že rodinné vazby si žalobce vytvořil v době, kdy již nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. V souvislosti s tím poukázal na skutečnost, že od zrušení trvalého pobytu v roce 2010 žalobce nezískal žádné pobytové oprávnění. Žalobce si tedy musel být vědom, že manželku a nezletilého syna vystavuje dosti nejisté situaci v otázce společného soužití na území České republiky, zvláště má-li za sebou trestní minulost a pokračuje-li ve společensky nebezpečném chování i nadále. Měl to být v první řadě žalobce, který si měl být vědom svých rodinných vazeb na území České republiky a měl upustit od jednání a kontaktů v utajované informaci. Žalobce podle žalovaného musel vědět co činí, a pokud by skutečně dbal o potřeby svých rodinných příslušníků, tedy zejména syna a manželky, měl se takovéto činnosti a kontaktů vystríhat. K tomu žalovaný doplnil, že zákon o pobytu cizinců v případě důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. f) nepodmiňuje jeho použití posouzením přiměřenosti důvodu tohoto rozhodnutí jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince, proto žalovaný neposuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců. Nicméně s ohledem na to, že žalobce poukázal na své rodinné vazby na území České republiky, a navíc tyto vazby jsou žalovanému známy i z jeho úřední činnosti, posuzoval žalovaný, zda toto rozhodnutí nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně pak se závazkem nezasahovat do soukromého a rodinného života osob nacházejících se na jeho území, jak je zakotven v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Poté žalovaný uzavřel, že v případě žalobce je nezískání pobytového oprávnění v České republice zásahem, který je zcela v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců a byl by nezbytný ve smyslu článku 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odpovídá naléhavé společenské potřebě a je přiměřené jeho důvodu. Žalovaný též v tomto smyslu posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to i s ohledem na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
11. K poukazu žalobce na Úmluvu o právech dítěte žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádná specifika svého vztahu k nezletilému synovi, k manželce nebo k otázkám soukromého života. Žalovaný proto shledal, že zájem na ochraně bezpečnosti převáží nad žalobcovým zájmem na zachování soukromého a rodinného života, jakož i nad zájmem jeho nezletilého syna na společném soužití na území České republiky.
12. K důkaznímu návrhu účastnického výsledku žalobce či provedení svědecké výpovědi manželky žalobce či jiných osob žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení přesně nevyjádřil či přesněji nesdělil, co konkrétně mělo být jeho účastnickým výsledkem prokázáno. V případě, že jsou podkladem pro vydání rozhodnutí utajované skutečnosti, je navíc velmi obtížné takový výsledek vést bez toho, aniž by byl prozrazen obsah utajované informace nebo ohrožen zdroj či zdroje takové informace. Žalovaný totiž nemůže nikdy přesně vědět, na základě jaké otázky by si mohl žalobce spojit určitou skutečnost či událost uvedenou v utajované informaci s jejím zdrojem či zdroji, mohlo by tak dojít k ohrožení takového zdroje, což u tak závažných informací skutečně není nereálné. Žalovaný proto

uzavřel, že v dané věci se jedná o řízení o žádosti, kde je v zájmu žalobce, aby uvedl všechny rozhodné skutečnosti i v průběhu řízení o žádosti.

13. Co se týče svědecké výpovědi manželky žalobce či jiných osob, žalovaný uvedl, že se jedná o řízení o žádosti, a proto je na žadateli a též v jeho zájmu, aby správnímu orgánu předkládal veškeré důkazy a odpovídající tvrzení. Bylo tedy na žalobci, aby vyjevil skutečnosti, které považuje za rozhodné pro posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 14.3.2019, č.j. 1 Azs 367/2018 – 34, kde tento soud v řízení vedeném z moci úřední, které je ovládaného zásadou vyšetřovací, uvedl: „*Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu)*“. *Teprve v případě, že by žalobce uvedl nějakou relevantní skutečnost stran soukromého a rodinného života, mohl by správní orgán provést navrhované důkazy, nicméně žalobce neuvedl žádnou specifickou okolnost, pro kterou by měl žalovaný považovat dopad svého rozhodnutí za nepřiměřený jeho důvodům nebo dokonce rozporný s čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod.*“
14. Závěrem proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 5. 2023 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU.
16. Z opisu z evidence Rejstříku trestů k osobě žalobce se podávají následující záznamy:
 1. X - Dat. rozhodnutí: X, X, § X zák. č. 140/1961 Sb., Odnětí svobody nepodmíněně, výměra - počet měsíců: X, zařazení výkonu: X, trest vykonán vazbou : X
 2. X - Dat. rozhodnutí: X, X, Uložený(é) trest (trestní opatření) je souhrnný(é); byl(o) zrušen(o) trest (trestní opatření) uložený(é) rozhodnutím: z X, spisová značka: X, X, § X zák. č. 140/1961 Sb., Odnětí svobody nepodmíněně, výměra - počet roků: X, zařazení výkonu: X, podmíněné propuštění - soud: X, datum: X, č.j.: X, zbytek výměry - počet dnů: X, zkušební doba - počet roků: X, osvědčení se: X, Zahlazení - Soud: X, Datum: X, Č.j.: X
 3. X - Dat. rozhodnutí: X, X, § X zák. č. 140/1961 Sb., § X zák. č. 140/1961 Sb., Odnětí svobody nepodmíněně, výměra - počet roků: X, počet měsíců: X, zařazení výkonu: X, výkon: X, Zahlazení - Soud: X, Datum: X, Č.j.: X
 4. X - Dat. rozhodnutí: X, Dat. právní moci: X, X, rozsudek, odvolací: X - Dat. rozhodnutí: X, X, rozsudek, § X Trestní zákoník 40/2009 Sb. Úmyslný trestný čin, § X Trestní zákoník 40/2009 Sb. Úmyslný trestný čin, Odnětí svobody nepodmíněně, výměra - počet měsíců: X, zařazení výkonu: X, výkon: X, Zahlazení - Soud: X, Datum: X, Č.j.: X
17. Dle záznamu do spisu ze dne 5. 3. 2024, č.j. OAM-6729-20/PP-2023 bylo žalobci v souladu s § 36 odst. 3 věta druhá správního řádu, dáno na vědomí, že v jeho případě jsou podkladem

pro rozhodnutí také písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 věta druhá správního řádu uchovávány odděleně mimo spis pod značkou V13/2024-OAM. Bylo odkázáno na § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a bylo konstatováno, že s ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se žalobce s nimi seznámil v jakékoli podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán informoval žalobce alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají, a to, že představuje bezpečnostní riziko s ohledem na jeho trestní minulosti, míru jeho dosavadního aktivního zapojení v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a na četné vazby na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu včetně jeho vedoucích autorit.

18. Ze zprávy OSPOD ze dne 18. 5. 2023, č.j. OAM-06729/PP-023, se podává, že rodina žalobce žije společně v prostorném bytě na adrese bydliště žalobce, domácnost byla shledána v čistotě a v pořádku, jednotliví členové rodiny jsou na sebe a zvláště pak na osobu žalobce citově vázáni.
19. Žalobce byl vyzván, aby se dostavil na pracoviště žalovaného k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce se dne 14. 3. 2024 seznámil s těmito podklady. Dne 14. 4. 2024 k tomu poskytl žalovanému vyjádření, ve kterém zdůraznil, že jeho minulá odsouzení byla zahlazena a je třeba na něj nahlížet jako na bezúhonnou osobu. Poukázal na svůj současný soukromý a rodinný život. Zpochybnil věrohodnost, přesvědčivost a relevanci utajované informace v míře odpovídající tomu, v jakém rozsahu mohl být informován o jejím obsahu. Namítal přitom nemožnost se s utajovanou informací seznámit a vyjádřit se k ní.
20. V napadeném rozhodnutí žalovaný zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Vyšel hlavně z písemné informace mu poskytnuté Policií České republiky, které bylo přiřazeno č.j. V13/2024-OAM (poskytnuta v režimu utajení stupeň „vyhrazené“), podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, odkázal na § 169m zákona o pobytu cizinců, dle kterého se tyto informace uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Shledal, že uvedené utajované informace popisují skutečnosti, ze kterých vyplývá, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek bezpečnost ČR. V takovém případě je dán důvod pro nevydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že uvedená utajovaná informace je nejzásadnějším podkladem rozhodnutí, žalovaný dle judikatury není oprávněn ani povinen zkoumat pravdivost této informace, ale je povinen zabývat se její věrohodností, přesvědčivostí a relevantností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 1/2015 ze dne 1. 3. 2016, a sp. zn. 9 Azs 81/2019 ze dne 29. 3. 2019, k otázce věrohodnosti pak rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 108/2013-74). Uvedl, že informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje konkrétní jednání žalobce a okolnosti jeho styku se závadovými osobami, včetně popisu určitých skutkových okolností, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce představuje nebezpečí, že by v případě dalšího pobytu na území České republiky mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedl, že

informace jsou prosty názorů a domněnek, jejich obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění, vyplývá z nich, že existuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku z důvodu závadového jednání žalobce v minulosti a jeho aktivního zapojení v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a četných vazeb na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu včetně budoucích autorit takového prostředí. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce. Věrohodnost údajů pak potvrzují některá další zjištění, kdy zejména odkázal na opis a výpis z evidence rejstříku trestů k osobě žalobce. Žalovaný také posuzoval přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, vyšel z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a z čl. 8 odst. 2 Úmluvy, dle kterého je v případě ohrožení bezpečnosti státu a ochrany pořádku zásah do práva jednotlivce na soukromý a rodinný život přípustný, výjimku by představoval pouze mimořádně závažný zásah. Vyšel z toho, že žalobce žije na území České republiky s manželkou, nezletilým synem a dcerou manželky z prvního manželství, kteří jsou státními příslušníky České republiky. Na území České republiky rovněž pobývá i zletilý syn žalobce z předchozího vztahu, který je rovněž státním příslušníkem České republiky. Žalovaný tak dospěl k závěru, že nevydání povolení k přechodnému pobytu sice může znamenat zásah do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nemůže se jednat o zásah nepřiměřený. Kromě toho žalovaný poukázal na to, že žalobce uzavřel manželství v době, kdy neměl na území České republiky žádné pobytové oprávnění, tudíž si musel být vědom toho, že se může stát, že manželské soužití nebude moci realizovat na území České republiky. Dané odůvodnění považoval v souladu se zákonem, ba i nad rámec § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom zejména z následujících ustanovení právních předpisů (ve znění účinném ke dni zahájení řízení).
22. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
23. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
24. Podle § 169m zákona o pobytu cizinců *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. (odst. 1) Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. (odst.*

2) Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí. (odst. 3)

25. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
26. Podle čl. 8 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
27. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a tedy i pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, jsou zjištění, která jsou obsažena v utajované části spisu. K utajení určitých informací přistupují správní orgány v případech, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje zákon č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně utajovaných informací“) v ustanovení § 6 a následujících a zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169m.
28. Problematikou utajení části spisu a odepření účastníku řízení se s obsahem této části seznámit, se zabývá již ustálená judikatura. K tomu lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jisté možné, aby byl správní orgán pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo.
29. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Dané ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje. Z ust. § 36 odst. 3 věty druhé s.ř.s. vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.

30. Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem, když je zřejmé, že v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušnou informaci Policie České republiky.
31. V rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38 NSS konstatoval, že: „*Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníku řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely. Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.*“
32. Žalovaný v tomto smyslu postupoval, když založil do spisu záznam ze dne 5. 3. 2024, když v tomto záznamu žalovaný informoval žalobce o tom, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá. Žalovaný je sám vázán zákonem o ochraně utajovaných informací a není oprávněn prozrazovat jejich obsah nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit.
33. Ve věci soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69) a jež klade důraz na vyvážení omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajené informace legitimně zneprístupněny.
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, mimo jiné uvedl:
- „[14] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až a pouze soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).*
- [15] Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021 - 78).*

[16] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí aprobovat věrohodnost a relevanci těchto skutečností.

35. Poté, co se soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi seznámil, dospěl k závěru, že tyto informace poskytly dostatečný skutkový základ pro právní posouzení věci, tedy pro závěr, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Byly podle názoru soudu dostatečné pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
36. Stran přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), nicméně jeho závěry týkající se odepření přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.
37. Posouzení existence nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, byla provedena žalovaným, jeho závěr se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50.)
38. Soud proto přezkoumával postup a důvody pro zamítnutí žádosti žalobce v úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Soud se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Z obsahu utajovaných informací vedených žalovaným pod č.j. V13/2024-OAM, je seznatelné, proč žalovaný k výše uvedenému závěru došel, tyto podklady soud považuje z hlediska daného závěru za dostačující. Soud ve shodě s žalovaným shledal, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje konkrétní opakované jednání žalobce a okolnosti jeho styku se závadovými osobami, včetně popisu určitých skutkových okolností, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce představuje nebezpečí, že by v případě dalšího pobytu na území České republiky mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí žalovaného, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti, jsou přesvědčivé a relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v utajované informaci popsane aktivity žalobce směřují proti

bezpečnostním zájmům České republiky, přičemž dané podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek z důvodu jeho aktivit s vazbami na osoby blízké ruskojazyčnému organizovanému zločinu.

39. Při vědomí shora citované judikatury, podle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace (k tomu viz též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2019 č.j. 9 Azs 81/2019), nicméně musí hodnotit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci, se soud zabýval otázkou, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány, přičemž shledal, že je dostatečně určité popsáno konkrétní jednání žalobce, které je zasazeno do určitého skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o určité delší časové období, nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele, je obsažen popis zdroje získaných informací. S ohledem na to a na celkový kontext popsany v těchto informacích soud považuje dané informace za dostatečně věrohodné a přesvědčivé pro přijetí závěru o tom, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
40. NSS k tomu také v rozsudku ze dne 7. 2. 2022 č.j. 10 Azs 438/2021-47 uvedl: „*Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. výše uvedený rozsudek 2 Azs 259/2019, bod 22).*“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2022, č.j. 8 Azs 230/2020-48, či ze dne 12. 3. 2020, č.j. 2 Azs 259/2019-28.
41. Soud má tak s ohledem na vše shora uvedené za to, že námitky žalobce týkající se utajovaných informací, na nichž žalovaný založil svůj závěr o důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, důvodné nejsou.
42. Nelze souhlasit se žalobcem v tom směru, že by žalovaný opřel napadené rozhodnutí předně o opis z evidence rejstříku trestů a že by nezhodnotil skutečnost, že se žalobce osvědčil. Údaje z pořízeného opisu vzal žalovaný v potaz hlavně v rámci hodnocení věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance utajovaných informací. A nutno konstatovat, že údaje o trestní minulosti žalobce obsah utajovaných informací jen podporují. Žalovanému pak nelze úspěšně vytknout ani to, že mezi podklady rozhodnutí zahrnul právě opis z evidence rejstříku trestů a nikoli pouze výpis. Je totiž třeba si uvědomit, že smysl institutu zahlazení odsouzení není v tom, aby se zcela zapomnělo na jednání pachatele spočívající v páčání trestné činnosti, nýbrž v tom, aby bylo na pachatele nahlíženo jako na neodsouzeného, tj. ve vytvoření fikce neodsouzení, což má význam ponejvíce tam, kde zákon pro výkon určité činnosti či nabytí jakýchkoli práv obecně vyžaduje prokázání bezúhonnosti. Z napadeného

rozhodnutí pak vyplývá, že žalovaný dával do kontextu údaje obsažené v utajované informaci s předchozím kriminálním jednáním žalobce jako takovým a nikoli se skutečností, že byl za toto jednání pravomocně odsouzen. Žalovaný tak podle mínění zdejšího soudu v tomto směru nepochybil a do rozporu s principy institutu zahlazení odsouzení se nedostal.

43. K námitkám žalobce týkajícím se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života pak soud uvádí následující.
44. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný hodnotil na str. 7 - 12 napadeného rozhodnutí v rozsahu, který umožňuje jeho přezkoumání. Z tohoto hodnocení je zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu veškeré rodinné vazby žalobce na území České republiky, které podrobně popsal, aniž by jejich rozsah a intenzitu jakkoli zpochybňoval. Žalobce přitom v průběhu správního řízení netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, pro které by bylo nutno vyslechnout jeho nebo členy jeho rodiny, když žalovaný veškeré rodinné vazby žalobce vzal za prokázané z jiných podkladů (zpráva OSPOD, sdělení policie o výsledku pobytové kontroly). Uzavřel poté vcelku logicky, že napadeným rozhodnutím k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, avšak vyšel také z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je při posouzení přiměřenosti vždy třeba zohlednit také závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce. Zvažoval tak, zda hrozba ohrožení bezpečnosti státu je důvodem dostatečně závažným, aby žalobci s ohledem na jeho soukromý a rodinný život nebylo již dále umožněno na území dlouhodobě pobývat. Akcentoval, že čl. 8 odst. 2 Úmluvy právě v situaci ohrožení bezpečnosti státu zásah do soukromého a rodinného života připouští, přičemž k prolomení by mohlo dojít pouze v případě, kdy by se jednalo o případ mimořádně závažný. Takové okolnosti však v případě žalobce shledány nebyly. Žalobce žije v České republice delší dobu, nicméně po značnou část této doby bez pobytového oprávnění, o které přišel v důsledku páčání trestné činnosti. Na území České republiky žije s manželkou a nezl. dětmi, kteří jsou českými občany. Na druhou stranu však u manželky a dětí nejsou dány žádné zvláštní okolnosti (zejm. zdravotní či jiné), pro které by byla na trvalé osobní přítomnosti žalobce závislá, zdravotní stav žalobce je dobrý, je praceschopný a v produktivním věku, při návratu do země původu by pro něj tudíž nemělo být obtížné zpětně se integrovat. Nejde tak o situaci natolik mimořádnou, aby nad dotčeným veřejným zájmem. V daném případě ochrana společnosti převažuje nad soukromými zájmy žalobce, které sice z hlediska rodinných poměrů nejsou bezvýznamné, avšak ve svém souhrnu není zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený ve srovnání s dotčeným veřejným zájmem.
45. Soud k tomu poukazuje kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“
46. V rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č.j. 10 Azs 266/2021-102 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu Nejvyšší správní soud uvedl: „Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 22). Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou

manželku, kterou vozí k lékaři do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti. NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po prodělání chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí.“

47. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30: „Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Dále zde NSS uvedl: „Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2021 čj. 10 Azs 177/2021-64.
48. Obdobně, v posuzovaném případě dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který nebude moci na území České republiky pokračovat v soužití s manželkou a jejich dětmi. Na druhou stranu tím žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti dále vést svůj rodinný život, nebyly tvrzeny žádné překážky, proč by svůj rodinný život nemohli dále rozvíjet v zemi původu žalobce, či v jiném státě, který jim pobyt umožní.
49. K odkazu žalobce na nejvlastnější zájem dítěte je třeba konstatovat, že zájem dítěte je jistě zásadním kritériem, avšak v projednávané věci nikoli kritériem rozhodujícím. Proto je třeba připustit, že nad zájmem dítěte na péči obou rodičů může převážet zájem na ochraně

veřejného pořádku, zvláště pak, když v projednávané věci nebyla žalobcem tvrzena žádná specifika či mimořádné skutečnosti ve vztahu k jeho dětem či manželce.

50. Pokud jde o rodiče žalobce a manželku žalobce coby v úvahu přicházející osoby zúčastněné na řízení, je třeba konstatovat, že manželka žalobce a jeho matka, které se dostavily osobně k jednání nařízenému k projednání věci, výslovně před jeho zahájením prohlásily, že nebudou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nicméně byly k návrhu žalobce vyslechnuty jako svědkyně s tím, že jejich výsledkem byl potvrzen zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kterýžto ovšem žalovaný, nutno poznamenat, nezpochybňoval. Naopak k závěru o nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce tyto výsledky podle mínění soudu nevedly. Co se pak týče otce žalobce, tento se sice k jednání nedostavil, nicméně mu bylo doručeno vyznění o probíhajícím řízení s výzvou, aby ve stanovené lhůtě písemně oznámil, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Otec žalobce však na uvedenou výzvu nijak nereagoval, a proto s ním soud jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 21. srpna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v.r.

samosoudce